

Štev. 8.

V Ljubljani, 1. velikega srpana 1905.

Leto VI.

V domovino!

I.

Plula je vesna nad poljem
 tiho, skrivnostno kot sen
 in poljubila zemljici
 gorko oklep je leden.

Mrzle zbežale so burje
 daleč za sive goré;
 mehke so sapice prišle
 v naše prelepo poljé.

In pokazale nam črešnje
 svoj so prenežni nakit,
 s cvetjem prijazni naš vrtec
 danes je ves že pokrit.

V vrt, tja med cvetje dišeče
 grem, ko umrje nam dan;
 sape nad mano šumijo,
 plavajo v severno stran.

Plavajo v kraje, kjer bistra
 Sava med polji šumi —
 Ah, da bi mogel jaz z njimi
 tja do domače vasi!

II.

Južna noč, oj, noč čarobna
 nad menoj leži;
 v srcu sanje se budijo
 iz minulih dni.

Južno je nebo razpeto
 svetlo nad menoj —
 a pod lepšim izprehaja
 danes duh se moj.

Tamkaj ob zeleni Savi
 misli plavajo
 in domačo sveto zemljo
 poljubavajo . . .

Borisov.

